

Tma, všude byla tma. Malé světélko poletovalo nicotou. *Kde to jsem? Proč tu jsem? Jak jsem se sem dostal-*

Světélku se rozsvítilo. No jistě, poslední co si pamatuje, je rušná silnice, silný déšť, dvě silná světla, zvuk brzdících pneumatik a pak tma. *Jsem mrtvý? Jsem mrtvý.*

Temnota po zbytek života - po zbytek věčnosti. Ticho, samota.

Světélko netušilo kolik času uběhlo, netušilo jestli tady - kdekoli to je - vůbec čas existuje. Připadalo mu to jako roky, mohly to být jen minuty. Cítil se bezmocně.

Když vtom, jako smilování, se objevil proužek krásného světla. Zvětšoval se, až se z něj stala bolestivá záře. Něco ho bodlo, bodlo jako tisíce nožů po celém těle. Než stihl zareagovat, zakřičet, cokoli, bolest přestala. Tma, která ho do teď obklopovala, se proměnila v jinou tmou. Takovou tmou, kterou vidíte se zavřenýma očima. Tak je zkusil otevřít. Když se mu to podařilo hleděl přímo do velkých hnědých očí, které ho s údivem pozorovaly. Jen těžko by se dalo poznat, že jsou hnědé, protože zářily stejným světlem, které ho dostalo z té nicotné temnoty. Patřily dívce s hnědými vlasy a úsměvem, který hřál jako letní slunce.

Chtěl promluvit, poděkovat za záchranu, ale nedokázal vyslovit ani hlásku. Místo toho se ozvalo zamňoukání. Teprve teď odtrhl oči od dívky a podíval se na zem, kde by měly být jeho nohy. Ale nebyly tam, viděl pouze chlupaté packy. Zkusil pohnout nohama a packy udělaly tem stejný pohyb. *Moje packy. Jsem snad kočka? Světélko - kočka - se rozhlédl kolem.* Byli v knihovně, která nebyla osvětlená. Pro čtení dost nepraktické. Možná proto tu, kromě nich, nikdo nebyl. *Kočka, proč kočka?* Přemýšlel a došel k závěru, že vše je lepší než Tma.

“Fungovalo to! Ha! Opravdu se to povedlo,” zajásala hnědovláska.

“Mňau,” *co se povedlo?*

“Oh, musíš být zmatený,” usmála se a podržela ho za ouškem, “Ahoj, já jsem Mabel. A ty jsi mrtvý... vlastně už ne, ale byl jsi. Teď je z tebe kočka, živá kočka,” naklonila hlavu na stranu a usmála se ještě víc, jako kdyby právě nemluvila o vstávání z mrtvých. Chtěl jí říct jak je vděčný, že ho dostala pryč, že mu dala druhou šanci žít. Jediná nevýhoda na tom být kočkou, je neschopnost mluvit. Mabel ho vzala do náruče a on si připadal jako by létal.

“Na chvíli tě schovám, ano? V knihovně nedovolují zvířátka,” řekla a opatrně dala kočičku do své kožené tašky. Šli nějakou dobu, o čase byl pořád zmatený, ale zanedlouho uslyšel cinkání klíčů a otevírání dveří.

“A jsme doma,” Mabel vytáhla kočku z tašky a položila ho na zem. Byli v pěkně zařízeném domě sladěném do béžové a hnědé. Všude byly poházené knihy a spousta kočičích chlupů. Netrvalo dlouho a ke dveřím přiběhly tři další kočky.

“Máme nového kamaráda, doufám, že si sednete,” řekla Mabel a odešla do nějaké místnosti, kde se zavřela. Zůstal sám se třemi neznámými kočkami - lidmi?

Novými přáteli. Nový život, druhá šance. Nemohl si představit nic lepšího. Měl opravdu štěstí.